СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LVII. Ч. 243. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 19-го ЖОВТНЯ 1949. No. 243. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 19, 1949. VOL. LVII.

ТРИ ЦЕНТИ в Злуч. Держ. Америки ПЯТЬ ЦЕНТІВ Закордоном — Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 — THREE CENTS in the U. S. of America FIVE CENTS Elsewhere

ПОГОДИЛИСЯ НА 58 ПОВІТРЯНИХ ГРУП ДЛЯ ОБОРОНИ

Вашингтон, 17 жовтня. — Застій у переговорах між обома конгресовими палатами над кількістю літаків для оборони остаточно зломано, коли спільна конференція згодилася на організацію 58 повітряних груп для оборони країни. досі секретаріят оборони обстоював думку, що 48 груп буде вистачальних, а з цією думкою погоджувався сенат. Усі видатки на озброєння виносять $15,585,000,000.

Заки ще члени спільної конференції погодилися на найвищу кількість повітряних груп, сенатська комісія для підшукання фондів згодилася на видаток в сумі $1,314,010,000 на озброєння держав з Атлантійського пакту. Палата репрезентантів прийняла цей законопроєкт уже давніше.

З вирішенням видатків на оці законопроєкти конгрес приспішив кінець своїх нарад перед плянованим речинцем вакацій в половині тижня. Остався ще до вирішення спірний біл про фармерські субсидії і над ним велися 18 годин наради конференції, одначе не дійшло до згоди. Панує загальне переконання, що цю справу передадуть наступному конгресові, який збирається в січні 1950 р.

СУД НАД ГУБІЧЕВОМ ПОЧНЕТЬСЯ 9 ЛИСТОПАДА.

Суд над совєтським агентом Валентином А. Губічевом, якого уряд обвинувачує в шпигунстві на спілку з Джудитою Коплон, почнеться 9 листопада в федеральнім суді в Ню Йорку. Джудит Коплон вже була засуджена за шпигунство в федеральнім суді у Вашингтоні, а тепер відповідатиме ще за спільне шпигунство з Губічевом. Суддею в Ню Йорку буде Винсент Л. Лайбел. Губічев є на волі за запорукою $100,000, а Коплон за запорукою $40,000 Вона засуджена на тюрму від 40 місяців до десяти років.

НОРС ЗРЕЗИГНУВАВ ЗІ СТАНОВИЩА В ПРИБІЧНІЙ ДОРАДЧІЙ РАДІ.

Вашингтон.—Д-р Едвин Дж. Норс, предсідник Ради Економічних Дорадників Президента, зрезигнував зі свого становища. Він навіть не жде прийняття резиґнації президентом, а вже пакує свої речі й вибирається з бюра з днем 1 листопада. Становище голови Дорадчої Ради є незвичайно важливе в теперішних часах, бо від її вказівок часто залежить рішення президента в обрані шляху економічної політики. Крім того рада займається зарадженням безробіттю й розподілом урядових замовлень в різні околиці, відповідно до потреб населення. За причину резиґнації Норса подають його непорозуміння з оточенням.

РОБСОН ПЛЯНУЄ ВІДКЛИК ДО ОБЄДНАНИХ ДЕРЖАВ ПРОТИ ПРИСУДУ НА КОМУНІСТІВ.

Нігерський співак, Пол Робсон, як містоголова комуністичного фронту, звісного під назвою „Краєва безпартійна комісія для оборони 12 комуністичних провідників", заповів, що він відкличеться до Обєднаних Держав в справі несправедливого присуду, який прийде на підставі признання винними їх судейською лавою. Робсон твердить, що це потрібне на те, щоб департамент справедливости не важився притягати до судової відповідальности інших комуністів. Комісія має на цілі теж призбирати фонди для складення запоруки для випущення на волю підсудних підчас вношення апеляції.

АВТОМАТИЧНИЙ ТЕЛЕФОН ВІД ОКЕАНУ ДО ОКЕАНУ.

Предсідник підприємства Пасифік Телефон енд Телеграф Компані, Марк Соливан, закликав у понеділок зі Сан Франсиска предсідника лябораторії підприємства Вел Телефон Компані, д-ра Оливера Боклі в Ню Йорку не через телефоністку-операторку, а просто через автоматичний кружок. Є це перше телефонічне получення між двома океанами при помочі кружка з числами так, як це тепер робиться при розмові через місцеві телефони. Час на получення між Сан Франсиском та Ню Йорком окорочено з двох мінут на 12 секунд. Є це новий винахід, який уможливить безпосереднє получення телефоном між великими містами при допомозі кружка. Хто хоче телефонувати напр. з Ню Йорку до Сан Франсиско, може запитати телефоністку про число телефону свого знайомого у Сан Франсиско, а потім получитися через кружок з нумерами. У майбутньому телефонічні підприємства будуть видавати книжки з числами получень на далеку віддаль. Околиця Ню Йорку матиме число 212, Шікаґо 312, а Сан Франсиско 415.

ВЕРХОВНИЙ СУД ПІДТРИМАВ МЕДИНУ В ПОКАРАННІ ЗА НЕПОСЛУХ СУДОВІ.

Верховний Суд Злучених Держав відмовився розглядати відклик трьох комуністів, які як підсудні в недавнім процесі у Ню Йорку, допустилися зневаги суду непослухом для наказів судді Гарольда Р. Медіни. У відклику підсудні твердили, що суддя тому казав їх увязнити, щоб приспішити кінець розправи. Покарані були арештом такі підсудні: Гус Голл, Генрі Винстон, і Гілберт Грін. Вони мали оставати в тюрмі ко кінця розправи. Їхню справу розглядав уже апеляційний суд і признав їх винуватими, отже Верховний Суд відмовився провірювати справу, яка вже діждалася осуду в двох інстанціях.

АДВОКАТСЬКА ПАЛАТА ПОЧАЛА ДОПИТИ В СПРАВІ ПОВЕДІНКИ КОМУНІСТИЧНИХ ОБОРОНЦІВ.

Товариство Адвокатів Повіту Ню Йорк почало допити над адвокатами, які займалися обороною 11 комуністів, обвинувачених в змові для скинення американського уряду. Предсідник товариства покликав до життя підкоміт для прослідження, як дійшло до наложення на адвокатів кари тюрми за зневагу суду. Суддя Медина вичислив 40 різних випадків зневаги суду.

ЦІНА УДІЛІВ ПАДЕ НА БІРЖІ ВНАСЛІДОК СТРАЙКІВ.

Ню Йорк. — У понеділок впала ціна уділів підприємств до найнижчої точки впродовж цілого місяця. Упадок цін приписують страйкам і загалом непевному положенню на ринку праці. Упродовж першої години бизнесових трансакцій впали ціни уділів на три точки і вже не піднеслися впродовж цілого дня. Найбільше захитані були ціни уділів сталевих підприємств.

520 СКИТАЛЬЧИХ РОДИН, З ТОГО 170 ВЖЕ В ПОРТІ В БРЕМЕРГАФЕН, ОЧІКУЮТЬ НА ДОПОМОГУ В ПЕРЕСЕЛЕННІ

Філаделфія, 18 жовтня. ЗУАДКомітет повідомляє, що 520 українських родин на скитальщині в Німеччині мають вже оформлені або закінчується оформлення їх документів і вони в найближчому часі могли б приїхати до цеї країни, якщоб наші громадяни виявили настільки людяного серця та погодилися прийняти цих своїх знедолених братів. З цеї кількости 170 родин вже є в переходному таборі впорті в Бремергафен і вони могли б приїхати вже першими транспортами, якщоб тільки ЗУАДКомітет міг негайно повідомити, що наші громади погодились їх прийняти. Якщо цих зголошень від поодиноких громад Комітет не дістане, він буде змушений достосуватись до рішення Екзекутиви та обмежити переселення на бзіменні завірення до 10 родин на одному транспорті, що забере довгі місяці заки можна буде перевезти тільки тих людей, що вже мають оформлені еміграційні документи.

В цьому положенні проявляється ввесь трагізм української долі з одного боку, а вартість американсько-української громади з другого. Чи ж справді ми вже аж такі бідні, що не потрапимо прийняти і заопікуватись цими нашими братами і сестрами? Чи маємо залишити їх дальше на довге поневіряння в скитальчому таборі та на дальшу непевність переселення до цеї країни, дарма що вони мають на це вже формальне право? 170 родин, що очікують вже в порті, могли б приїхати на одному-двох транспортах, якщоб наш загал того хотів і до того причинився, або їх переїзд забре около 10-20 тижнів, якщо вони взагалі зможуть приїхати. ЗУАДКомітет стверджує, що відгук громадянства на всі його дотеперішні заклики є мінімальний, бо ані не зголошується місце для нових імігрантів, ані не присилається фондів на кошта їх перевозу, щонайменше не присилається в такій мірі, як це було б найнеобхідніше. Якщоб цю практичну роботу наших громад порівняти з великих слів великою силою, що їх проголошується при кожній нагоді, тоді виявиться ціла та трагічна суперечність між українськими словами і ділами а з ними і фактична вартість нашої американсько-української громади як цілости. Фактом є, що поодинокі громади, як Ню Йорк, Филаделфія, Бостон, Дітройт, Шикаґо, Питсбург, Амстердам, Джерзі Сити та цілий ряд інших доклали багато зусиль і дали велику допомогу в переселенчій акції, але вона, при неактивності великої кількости інших громад, не може перерішити загального висліду акції. Проте цей вислід ще можна б перерішити, якщоб всі громади і поодинокі громадяни відгукнулись негайно на заклики ЗУАДКомітету, виконуючи призначені їм квоти та зголошуючи приміщення для нових імігрантів і висилаючи фонди на їх переїзд.

100-ТИСЯЧНИЙ СКИТАЛЕЦЬ ВИХАВ ДО АМЕРИКИ

Женева, 18 жовтня. Юго Карузі, голова Комісії Переміщених Осіб, заявив вчора на засіданні ІРО, що сьогодні виїде з Бремергафен до Злучених Держав на кораблі „Дженерал Ґовзе" вже 100-тисячний скиталець. Рада ІРО розглядала справу відложення в американському Конгресі справи вирішення нового законопроєкту в справі переселення, що серіозно комплікує цілу дальшу переселенчу акцію. Видвигається пропозиції, щоби у зв'язку з цим продовжити ще на один рік існування ІРО та признати йому нові фонди.

ВАШИНГТОН ПОТВЕРДЖУЄ ВИСЕЛЮВАННЯ КАВКАЗЦІВ СОВЄТАМИ

Вашингтон. — Совєти виселили 17,000 населення з околиць Кавказу в глибину Совєтської Імперії, а це до азійських земель. Цей рух приписують обставині, що населення околиць Кавказу не є російське і тому Совєти підозрівають його в нелояльності. Інший здогад такий, що совєтська армія має переводити маневри в тій околиці, бо вона сусідує з Іраном і Туреччиною. За наспільними вістями, виселення почалося в половині місяця червня. Жертвою такої політики падуть греки, турки й іранці, яких переносять до Казахстану. Як приклад насилля департамент стейту згадує виселення людей з місцевости Ґаґрі, з якого вивезено окремо мужчин, жінок і дітей, порозбивавши без найменшого вагання родини. Вивезені поскидано при залізничі шляхи, де вони звичайно конають з голоду.

НОВИЙ ВИСТУП УКРАЇНСЬКОГО ТЕАТРУ У ФИЛАДЕЛФІЇ

Український Театр під мистецьким проводом Володимира Блавацького, після успішної премієри „Батурин" при кінці минулого місяця, дав в неділю, 16-го жовтня з великим успіхом чергову виставу, цим разом комедію Арнольда і Баха „Мужчина з минулим". Публіка у великій масі заповнила була залю Народного Дому. Підготовляється дальші виступи.

ПАНДІТ НЕГРУ ПРО МИР І ЗБРОЄННЯ

Ню Йорк, 17. жовтня. — Пандіт Негру, гіндуський прем'єр, відвідав місто Ню Йорк серед звичайного гамору, яким витають мешканці визначних чужинних гостей. Підчас парадного візду з долішньої частини Бродвею до ратуша його вітали товпи населення, а в ратуші привітав його посадник міста, Вилієм О'Двайер. Опісля він поїхав до університету Колумбія, де в приявності 650 академиків і гостей він дістав почесний ступень доктора прав з рук президента університету, генерала Двайта Д. Айзенгавера. Ця парада відбулася в Памятковій Бібліотеці університету, де Негру виголосив один з своїх більших політичних промов. У ній він зясував становище Індії у війні нервів між Сходом і Заходом і заявив, що Індія мусить мати свою політику, яка не є невтральною ані негативною, тільки позитивною. Як учень Могандаса К. Ганді, стверди він засади, якими ступає Індія і подав їх до наслідування світові. Під позитивною політикою він розуміє політику миру. Мир можна осягнути не дорогою здачі перед агресором, ані не компромісом з неправдою або лихом, ані не говоренням і підготовою до війни. Проти агресії треба виступити тому, що вона загрожує мирові.

„Акція з двох останніх років має нам пригадати, що самий поділ світу на два ворожі табори викликає конфлікт, який ми хочемо вимінути. Отже нашою проблемою є покінчити зі страхом. Треба, щоб світ перестав говорити про війну" — твердив Негру. Як зразок, як можна вийти переможцем без війни, Негру вказав на боротьбу Індії проти британського панування. Доля Індії вказує, що перемогу можна віднести без війни, бо крім неї є ще моральні сили — заявив Негру.

ПОЧАВСЯ СУДОВИЙ ПРОЦЕС О. КЛОДНИЦЬКОГО ПРОТИ У.Н.СОЮЗУ І „СВОБОДИ"

В понеділок, дня 17. жовтня, почався перед лавою присяжних у Верховному Суді стейту Ню Джерзі, Ессекс Каунті, судовий процес о. Володимира Клодницького проти Українського Народного Союзу та редактора „Свободи" д-ра Луки Мишуги. Предметом розправи є скарга о. В. Клодницького проти „Свободи" та її видавця, УНСоюзу, за „відшкодовання" в сумі 100,000 долярів за „лайбел", якого мала допуститися „Свобода" в статті Гната Дядюренка п. з. „Тим, що матір розпинають", надрукованій в „Свободі" з 2-го травня 1947-го року у відповідь на виданий окремою брошурою реферат о. Клодницького про „Суверенну Українську Державу і українську заморську іміграцію". В цьому рефераті автор „визнає Радянську Україну державою українського народу" і тим визнанням „радіє", накидаючись рівночасно страшною лайкою на національні американсько-українські організації та їх діячів, зокрема на Український Конгресовий Комітет, за їх становище і працю в справі визволення України. Автор статті „Тим, що матір розпинають", сам новий емігрант з під-совєтської України, зарахував автора брошури „Суверенна Українська Держава і українська заморська іміграція" до тих, що „матір розпинають". Це й є предметом судової розправи, що потриває кілька днів.

КОМІТЕТ О.Н. НЕ МОЖЕ РОЗВ'ЯЗАТИ ГРЕЦЬКОЇ ПРОБЛЕМИ

ЗАПОВІДЖЕНО „МЕРТВУ ТОЧКУ" З ОГЛЯДУ НА ГРЕЦЬКИЙ СПРОТИВ СОВЄТСЬКИМ ДОМАГАННЯМ.

Лейк Соксес, 18 жовтня. — Сьогодні кінчиться речинець, коли створений три тижні тому Генеральною Асамблеєю, на пропозицію Австралії, Балканський Комітет Примирення мав передати Генеральній Асамблеї пропозицію розв'язки непорозумінь і суперечностей між Грецією та її комуністичними сусідами: Альбанією, Югославією і Болгарією. Про велику вагу, яку прикладалося праці цього Комітету, свідчить факт, що його головою був предсідник Генеральної Асамблеї ген. Ромульо, а до його членів належав теж генеральний секретар Асамблеї Тригве Лі. Проте вже вчора неофіційно повідомлено, що Комітет не потрапив знайти розв'язки для цеї справи і сьогодні він мав би справу знову передати Політичному Комітетові Асамблеї. „Мертва точка" в заходах Комітету мала повстати в наслідок відкинення Грецією совєтських вимог. Не зважаючи на розбиття комуністів грецькою армією, Совєти домагаються повної амнестії для всіх заарештованих комуністичних зрадників в Греції, нових виборів в країні та формального зречення з прилучення до Альбанії Північного Епіру. Совєти обстоюють всі ці пункти, а в дипломатичних колах пояснюють совєтську неуступчивість наслідком югославських закидів, що Совєти для своїх великодержавних інтересів готові „продати" не тільки грецьких партизанів, але й всі інші народи.

ГРЕЦІЯ ВВАЖАЄ ХИТРІСТЮ БОЛЬШЕВИЦЬКЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПРИПИНЕННЯ ВІЙНИ.

Атени, 18 жовтня. — У відповідь на передвчорашнє повідомлення комуністичного „уряду вільної Греції" про „тимчасове припинення" партизанської війни в Греції, грецький уряд заявив, що це повідомлення вважає тільки черговим комуністичним трюком з метою вплинути на рішення Об'єднаних Націй в грецькій справі. Комуністи не мають як припинювати війни, бо їх розбила грецька армія, а свою підривну роботу при допомозі своєї п'ятої колони в нутрі країни вони без сумніву будуть продовжувати, наскільки їм тільки дозволять обставини. Для світу комуністи проголошують „припинення війни", мовляв, щоб зощадити народові дальших терпінь і знищень, а в таємних інструкціях для своїх агентів і недобитків наказують продовжувати нищення.

АНГЛІЯ Й АМЕРИКА ЗА ПРИПИНЕННЯ РОЗБОРУ НІМЕЦЬКИХ ФАБРИК.

Лондон, 18 жовтня. — В поінформованих колах заявляють, що державний секретар Ачесон і міністер закордонних справ Бевин є однозгідні щодо необхідности припинення дальшого розбору великих німецьких фабрик для програми воєнних відшкодовань. Становище Франції в цій справі ще не відоме і від нього залежатиме остаточне рішення.

ЧУНКІНҐ НОВОЮ СТОЛИЦЕЮ КИТАЙСЬКОГО УРЯДУ.

Гонґ Конґ, 18 жовтня.—Після евакуації Кантону, китайський уряд вибрав собі на осідок місто Чункінґ і там вже в неділю відбув свої наради. В міжчасі повідомлено, що комуністичні війська здобули в понеділок портове місто Амой. Націоналісти заповіли блокаду захопленого большевиками Кантону.

ЖІЛЬ МОК НЕ МОЖЕ СТВОРИТИ УРЯДУ ФРАНЦІЇ.

Париж, 18 жовтня. — Криза французького уряду знову продовжилася, як іменований премієром Жіль Мок залишив вчора свої безуспішні досі зусилля створити новий уряд країни. Він зголосив президентові Оріолеві свій неуспіх і президент негайно відбув нараду з дотеперішним міністром закордонних справ Робертом Шуманом, пропонуючи йому премієрство. Шуман має відмовитися від цего завдання. Здогадуються, що президент тепер знову звернеться до дотеперішнього премієра Кеія, пропонуючи йому перебудувати свій коаліційний уряд. Криза французького уряду виникла в наслідок суперечностей між соціялістами і радикалами щодо економічних проблем і на ці самі трудноці натраплятимуть теж спроби створення нового уряду.

ВІДКЛИКАНО АМЕРИКАНСЬКОГО АМБАСАДОРА З ЮГОСЛАВІЇ.

Белград, 18 жовтня. — Вчора ввечорі тут повідомлено, що державний департамент Злучених Держав відкликав з Югославії свого амбасадора Кавендіша Велса Кеннона. Державний департамент рішуче заперечив поголоски, що причиною цего відклику є „невдоволення" з амбасадора, стверджуючи, що єдиною причиною відклику є його слабе здоров'я. Амбасадор Кеннон виїде до Вашингтону вже в середу, але по дорозі зупиниться в Парижі та візьме участь в скликаних там нарадах американських амбасадорів з європейських країн.

ЕКОНОМІЧНІ ТРУДНОЩІ ПРЕДМЕТОМ НАРАД АНГЛІЙСЬКОГО УРЯДУ І ПАРЛЯМЕНТУ.

Лондон, 18 жовтня. — Господарські труднощі, що постали в наслідок зменшення резерв долярів і золота в британській скарбниці та девальвації фунта у виді цего, продовжують бути головною турботою уряду і парляменту країни. В тих справах почнеться сьогодні сесія парляменту, а уряд безпосередньо перед нею матиме наради, шукаючи такого виходу з кризи, який найменше пошкодив би його соціялістичної політиці.

КОМІТЕТ О.Н. ПРИЙНЯВ АМЕРИКАНСЬКУ ПРОПОЗИЦІЮ В СПРАВІ СОМАЛІ.

Лейк Соксес, 18 жовтня. — Політичний підкоміт Генеральної Асамблеї прийняв вчора американську пропозицію щодо майбутньої незалежности колишньої італійської колонії Сомалі в Африці. Згідно з цею пропозицією Сомалія мала б дістати повну незалежність в 1959 році. До того часу вона мала б бути під італійською адміністрацією та під наглядом Об'єднаних Націй.

ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ КІЛЬКІСТЬ КАТОЛИКІВ.

Рим, 18 жовтня. — Ватиканське статистичне бюро повідомило, що кількість католиків в Африці, Азії і Океанії осягнула 28 мільйонів, збільшуючись на приблизно один мільйон річно.

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES.	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA." P. O. Box 346. JERSEY CITY 3, N. J.

ПЕРЕМОГА В ГРЕЦІЇ

Радіовисильня зліпленого Москвою комуністичного так званого „тимчасового уряду вільної Греції" тількищо повідомила десь з альбанської території про „тимчасове" припинення дальших партизанських воєнних дій в тій країні. Повідомлення видержане у формі клясичної комуністичної брехні, перекручування фактів, а при цьому теж „клясичної" большевицької лайки та пропаганди. Большевики проливають крокодилячі сльози над „нуждою і руїною" Греції, вину за які звалюють, очевидно, на „монархо-фашистів" в Атенах, що три і пів року тому поважилися не віддати Москві та її місцевій п'ятій колоні своєї країни на поталу. Не забувається при цьому і „англо-американських імперіялістів", які в цій грізній для грецького народу хвилині не відмовили йому своєї моральної і матеріяльної піддержки.

В большевицькому комунікаті погрожується, що перервання війни не означає її закінчення та що сформована з міжнародної комуністичної босячні „народна армія" переорганізовується в підготовці до „дальших завдань". Звичайно, що в повідомленні ані словом не згадується про те, що цю „народну армію" розгромила справжня армія грецького народу в останніх боях, з яких тільки деякій кількості недобитків пощастило вихопитись живцем та скритися під крилами Сталіна в Альбанії.

Як мається наділі справа в Греції? Абстрагуючи від всіх комуністичних видумок і брехнів, залишається факт, що після десятьох років фашистської і націстичної окупації та комуністичної партизанської війни, грецький нарід здобув собі нарешті мир. Він виборов собі його героїчними зусиллями та великими жертвами. І тому теж головна заслуга в теперішній перемозі належить йому.

Але грецька перемога є рівночасно великою перемогою й цілого демократичного світу. Дитина бо знає, що т. зв. грецькі партизани не були грецькими, що це була міжнародна комуністична армія, яка стріляла совєтськими кулями та на совєтський наказ з єдиною метою: підкорити цю древню країну Москві і створити з неї випадову базу для дальшого совєтського імперіялізму.

Але на Греції Москва поламала собі зуби, як раніше ламали їх фашисти і націсти. Як згадано, перша заслуга в цьому належить самому героїчному грецькому народові. Але свій вклад в цю перемогу дав теж демократичний світ, зокрема Злучені Держави. Власне у зв'язку з Грецією зродилась Доктрина Трумана для припинення большевицької експанзії. В її рямках американський Конґрес признав теж Греції матеріяльну допомогу.

Організація Об'єднаних Націй своєю увагою подіям в Греції та своїми зусиллями, своїм авторітетом і своїм моральним осудом злочинців причинилася і зі свого боку чимало до теперішньої перемоги. Її Балканські Комісії та їх доходження і звідомлення, як теж рішуче становище до порушників ладу і миру з одного боку а мужня оборона захисників правопорядку з другого, не могли бути ігноровані на тлі загального положення на Балканах.

Справжньою іронією долі є факт, що до теперішньої перемоги Греції силою обставин причинилася і комуністична Югославія Тіта, яка до свого власного конфлікту з Москвою була головною базою тих „грецьких партизанів". В нових обставинах та у звязку з конфліктом з Тітом, Сталін, виходило б, вважав за більш нагляче використати свою балканську п'яту колону краще ніж віддати її на повне знищення грекам.

Перемога в Греції не залишиться без впливу на дальші події. Проте, вона ще далеко не перерішує ані не зменшує большевицької загрози в світі, від якої людство може звільнитися тільки знищенням її головного джерела: Кремля та його Політбюра зі Сталіном на чолі.

Конґрес в справі старечої пенсії

Вісімдесять Перший Конґрес Злучених Держав перейде до історії як реформатор важливих суспільних справ, між ін. теж і суспільного забезпечення. Коли 5. жовтня б.р. палата репрезентантів 333 голосами проти 14 вирішила, щоб прийняти без дискусії над поодинокими точками випрацюваний комісією проект для поширення суспільного забезпечення, то вже це саме вказує на надзвичайну прихильність конґресменів до цеї справи. Прихильне наставлення подавляючої частини громадянства до становища нижчої палати дає запоруку, що й сенат не буде міг „плисти проти води", коли на нього прийде черга для вирішення цього проекту.

З протоколів засідання палати репрезентантів можна переконатися, як дбайливо розглядала комісія кожну точку і як добре розуміла всі труднощі, які перед нею стояли. Майже кожний член комісії заявляв, що не годиться з усіми точками її проекту, одначе признав, що не можна було погодити різнородних суперечностей і тому треба було згодитися на компроміс. Головну увагу клали законодавці на потреби теперішнього часу і призналися, що вони не в силі зарадити безконечному числу трагедій серед осіб, які своєю працею причинилися до розросту, могутности й багатства теперішньої Америки, хоч нераз самі осталися без кусника хліба на старість, або без порятунку у випадках каліцтва й неспосібности до праці. Свідомість того, що такі трагедії існують, давала законодавцям силу до витривалости і до згідливости в їхніх змаганнях до реформи теперішнього закону. Свою увагу зосередили законодавці на дві точки, а це на старечу пенсію і на допомогу на випадок неспосібности до праці. Водночас вони передумували, як поширити суспільне забезпечення на якнайбільшу кількість осіб, досі необнятих законом.

Із дискусії над цією справою виявилося, що Злучені Держави поважно мусять призадуматися над долею старих людей, яких число зростає з року на рік. Конґрсмен Голмс, з стейту Вашинґтон, подав до відома статистику з цієї ділянки. Він твердить, що перед 150 роками половина населення Злучених Держав була у віці нижчім ніж 16 літ життя. Теперішній пересічний вік мешканців З.Д. виносить 30 літ життя, а в 1975 р. пересічний вік дійде до 35 літ життя. У цифрах це представляється так: У 1900 році було 3,000,000 осіб у віці 65 літ або вище; під теперішню пору є в нас 11,000,000 в такому віці, а в 1975 р. буде старих людей в нашій Америці 18,000,000 або й більше. Іншими словами: в 1975 р. кількість старих людей в нашій країні буде 5 або 6 раз більша ніж в 1900 році. Оце й причина, чому конґрес найбільше призадумувався над тим, як запобігти тому, щоб старі люди не були тягарем для молодших і з такої застанови прийшло рішення: Збільшити старечу пенсію по можности так, щоб людина могла з неї вижити.

Теперішній закон про суспільне забезпечення признає старечу пенсію в найменшім вимірі по $10 на місяць, в найбільшім по $85. Новий законопроект підносить цю пенсію так: Найменша виносить $25, замість теперішних $10, а найбільша $150 замість теперішніх $85. Крім того дозволяє ще на заробітки. Теперішній закон передбачує, що особа, яка побирає старечу пенсію, може ще заробити окремо до $15, а новий законопроект дозволяє на заробіток до $50 місячно. Крім того найбільший заробіток, від якого припадає стареча пенсія на підставі теперішнього закону, є $3,000 і від вищої платні не можна вже було стягати оплат на старечу пенсію, а новий бил дозволяє на стягання оплат на старечу пенсію від річних заробітків до $3,600, а це дає запоруку вищої пенсії. Висота пенсії залежатиме від числа років праці і від платні від якої людина платила вплати до пенсійного фонду. Від кожного року постійної праці пенсія буде зростати по 1%, отже напр. хто працює безупину 40 років, його пенсія збільшиться на 40%. Досі суспільне забезпечення існує 14 років, отже від 1950 року, коли то новий закон мав би увійти в життя, приріст старечої пенсії винесе найбільше 15%, як хто працював у тому часі постійно і платив податок до пенсійного фонду. Зрештою точне обчислення пенсії належить до урядників в бюрах суспільного забезпечення і тому, як хто покінчив 65 років життя, може запитатися про висоту своєї пенсії в відповідних бюрах. Хто покидає працю перед 65 роком, той мусить ждати аж до 65 року життя на свою пенсію. Одначе в ніякому випадку уряд не буде слідити за робітником, чи і яка йому належиться пенсія і він самий має зголоситися до бюра з запитом. Головне бюро, де утримуються списки всіх осіб, обезпечених в суспільнім фонді, находиться в місті Балтимор у стейті Мериленд (Social Security Administration, Candler Bldg., Baltimore, Md.), одначе по це треба зголоситися на картці, яку видасть місцеве бюро суспільного забезпечення. Хто спізниться зі зголошенням права до старечої пенсії, йому не будуть виплачувати пенсії від 65 року життя, тільки від того часу, від коли забезпечений зголосився.

Дуже важливу справу вирішила конґресова комісія для осіб, які стали часово або раз на завжди неспосібні до праці. Вони мають право до такої платні, яку мали б побирати, коли б дійшли до 65 року життя, значить їх платня рівняється старечій пенсії.

Про багато інших справ, звязаних з суспільним забезпеченням, будуть пригадувати ступнево, коли новий закон буде входити в життя. Одначе кожен інтересований повинен слідкувати за постановами закону, який придумано на те, щоб людям стати в пригоді.

М. Приходько.

Чи можливий внутрішній переворот в СССР?

Впродовж мого короткого перебування на канадійській землі, до мене часто звертались люди з американських континентів з різними запитами щодо особи Сталіна, деспотичного режиму в Совєтах, червоної армії й т. п., на що я вже давав деякі відповіді в канадійській пресі й готуюсь далі відповідати. Дещо з цього передаю до „Свободи". У першій статті хочу відповісти на питання, чи можливий внутрішній переворот в СССР.

Диктатура пролетаріяту і кар'єра диктатора Сталіна.

Насамперед я повинен сказати, що в СССР панує необмежена диктатура комуністичної партії, вірніше — диктатура її Політбюра, що складається з 13 чоловік, ніби вибраних зїздом партії.

Глибоко помиляється той, хто вірить у міт комуністичної пропаганди, що в СССР панує диктатура пролетаріяту. Той пролетаріят дожився до того, що за 20 хвилинне спізнення на роботу дістає 1 рік вязниці, за законом, виданим у 1939 р. (на 22-му році пролетарської революції). Так розпорядився „найбільший друг прилетаріяту" — Сталін.

Дійшовши дуже темними стежками до проводу комуністичної диктатури в 1924 році, Сталін скерував найбільшу увагу на посилення апарату таємної поліції. Власне вона допомогла йому захопити партійну владу після смерти Леніна, всупереч бажанню партійної більшости.

Після смерти Леніна, (причина якої поки що лишилася таємницею), було опубліковано відразу різні документи про те, що Сталін був найближчим учнем і бажаним спадкоємцем Леніна. Ці документи були фальшимими. Ще в 1923 році, у своєму листі до ЦКВКП (центральний комітет комуністичної партії СССР), Ленін називав Сталіна „кухарем, що любить готувати гострі страви" і остерігав партію перед тим, щоб Сталін не захопив керівництво її в свої руки.

Але, одночасно з тим, і сам Ленін, в одному своєму виступові перед провідниками комуністичної партії, в свій час заявляв, що не зупиниться перед знищенням 3/4 людности заради „торжества коммуністіческой ідеї".

Після смерти Леніна, Сталін замінив той том творів Леніна, де було про нього написано, пофальшованим, а потім узявся за ліквідацію живих свідків, які могли вихопити владу з його рук. Всі лідери й учасники опозиції були, за допомогою таємної поліції, зліквідовані. Дружина і сестра Леніна, що знали найбільше правди, померли не знати якою смертю. Час від часу, ішли на той світ і керівники МВБ (нова назва таємної поліції в СССР): Менжинський, Ягода, Єжов, Балицький, Успенський та інші, бо вони знали великі таємниці Сталіна і мали в руках занадто сильний апарат, який міг би зробити внутрішній переворот. Сталін не тримав їх ні одного дня на тій сильній позиції, якщо він, за допомогою своїх тайно-довірених людей, (система МВБ), дізнавався лише про якийсь натяк на зраду.

Сталінове МВБ на сторожі.

Одночасно з тим, навіть ординарні співробітники МВБ, діставали й дістають оплати значно вищі за оплати інженерів, наукових робітників, професорів. Крім того, кожен з них має право купувати товари за дешевими цінами в спеціяльних крамницях, де звичайний робітник, селянин, чи інтеліґент не мають права навіть зайти подивитися. Кожен з офіційних службовців МВБ дістає щороку безкоштовне право місячного відпочинку в найкращих курортах Кавказу й Криму.

А кадри МВБ добираються так, щоб вони були здатні в кожний момент безапеляційно виконати будьякий наказ кремлівського диктатора. Найменший натяк на критику дій, або невиконання наказу, карається смертю.

Таким подвійним маневром — залізної руки і солодкого пряника, Сталінові вдалося організувати, напевне найкращий в світі, кількамільйоновий апарат таємної поліції, що вірно служить інтересам Кремля, в СССР і за кордоном. Той апарат насамперед і стежить пильно за тим, щоб не допустити внутрішнього перевороту. За допомогою шпигунської сітки таємних агентів, МВБ вишукує всіх, хто може стати, хоч би в майбутньому, більшим, чи меншим організатором такого перевороту і розстрілює їх без суду, або засилає в концентраційні табори, політізолятори, передчасно паралізуючи потенціяльні сили перевороту. І не зважаючи на те, що найменше 80% всього населення є ворогом комуністичного таталітаризму, він продовжує існувати, не тільки на своїй власній території, а й на територіях окупованих під час війни. Бо скрізь там, де тільки ступила нога червоного солдата, негайно, буквально другого ж дня, починає діяти апарат МВБ, що вже має багаторічний досвід ліквідації опозиційних сил, найрізноманітнішими засобами. Згадайте про Петкова, Масарика, Бенеша, Міхайловича і багато тисяч, що їхніх імен ми не знаємо! Їх знищують, або вони вмирають несподіваною смертю.

А одночасно з тим, діють ще й „провідники" вишколені в Комінтерні: Ґотвальд, Дімітров, Паукер, Коусінен, Торез, Толіяті і інші Сем-Кари. Тіто мабуть більше навчився від Сталіна, ніж його хотіли навчити, а може він справді бажає чогось ліпшого своєму народові, ніж безапеляційної диктатури Москви. Бо ж не дарма Москва називає його націоналістом, як і кожного, хто спробує протестувати проти московського панування.

Я ще й сьогодні не можу звикнути до того, що люди різних політичних переконань, в Канаді приміром, можуть зустрітися і вільно висловлювати свої думки. По той бік залізної куртини інший світ: там мій найближчий приятель боявся мене, а я так само боявся його, коли починалася розмова на політичну тему. І так у кожному середовищі: серед інтеліґенції, в колгоспах, на фабриках, в червоній армії. Бо за найменше слово критики, яке дійде до вух МВБ, грозить розстріл, або багаторічна каторга. Чи можлива за таких умов організація внутрішнього перевороту?

(Продовження на стор. 3-тій)

Галина Лащенко.

ГАСЛА ПРОМЕНИСТІ

(Смерть О. Олеся).

2)

Мені раптом здалось, що вже швидко буде кінець. Я не розуміла, чому не йде мій брат Олег? Відчувала, що він зараз буде потрібний. Я кажу дружині Олеся, що закличу Олега. Вона хитнула головою і погладила мене. Я прожогом поспішала до дому. Мешкали ми від Олеся недалеко. Олега застала дома. Він і так вже збирався йти до Олеся. Я все йому розповіла. І ми вже бігли назад. „Скорше, скорше! Може вже не застанемо його живим!" Мені все здавалось, що Олесь в останній момент прийде до свідомости. І щось скаже. Щось особливе, що ми мусимо почути. З телефонної будки нас закликала пані Марія Ф.:

— „Вже.., кінець. Чверть години тому".

Але якби вона нічого не сказала, ми це бачили на її обличчі. Щось наче обірвалось в душі. Я подумала про Віру Антонівну, дружину поета. Як вона це переживає? Їй тепер найтяжче.

— „Я ніколи не бачив, як умирають", сказав Олег. „Скільки друзів умирало, а тепер Олесь".

Коли ми ввійшли до кімнати, там були дружина поета і Сеник. Я з острахом подивилась на те ліжко, де лежав Олесь. Він був накритий простиралом. Дружина його була серіозна і спокійна. Щось величне було в ній в цій хвилині. Вона не плакала і наче заспокоїлась. Але була безрадна.

Олега попрохали піти до урядового лікаря і оформити все з паперами, які підтверджували смерть. Віра Антонівна раптом затурбувалась. Почала прибирати. Питати мене, чи я послала телеґраму? Казала, що треба повідомити редакції. Потім вийшла до кухні. Я обережно відгорнула простирало і побачила обличчя мертвого Олеся. Воно змінилось. Боротьба скінчилась і воно було спокійне і молоде. Воно було без ґримаси, як бувало ментами під час агонії. Тепер воно було одухотворене і гарне. Підвязали підборіддя, руки склали на грудях. Хрестильний хрест Олександра Івановича пропав в подорожах. Тоді зірвали зелені гіллячка, що садив в вазонах сам Олесь і я зробила з них невеличкий зелений хрестик, міцно звязала його і цей хрестик вклали до рук покійного. Пан Сеник відійшов до похоронного уряду. Подзвонили. Я пішла відчиняти. Прийшов Віктор Приходько і я сказала йому, що сталось. Віктор Приходько постояв без руху, потім захтів подивитись на покійника. Обличчя його здрігнулось, очі наповнились слізми.

С. Сеник мені потім оповідав, як було, як я відійшла за Олегом. В пів другої він відійшов телефонувати лікарці Марешовій, бо вона довго не приходила а дружина Олеся була в одчаю. Не могла бачити мук Олександра Івановича.

— „Задушиться, треба лікаря".

Раптом С. Сеник побачив, як махає йому з вікна пані Марія. Перехожий, що стояв на розі вулиці, теж це бачив. І сказав Сенику: „Вас кличуть". Як Сеник ввійшов до кімнати, то відразу усвідомив собі, що сталось. В кімнаті були дружина поета і пані Марія. Останнього слова, якого ми так чекали, Олесь не сказав, бо вже не приходив до свідомости. Помер 22-го липня о 13-ій годині 45 хвилин.

В. Приходько непомітно вийшов і вернувся з квітами. Я відійшла послати телеґрами. Зірвалась буря з дощем, що тривала до ранку другого дня. Але мені було душно. Я купила квітів і вернула назад. За мною прийшли панна Валя Л. і пані Вікул. Пані Марія поїхала попередити скульпторку Ніну Л. з чоловіком і привезла їх, щоб зняти маску з ґіпсу. Покійника вбрали квітами і засвітили біля нього свічечки. Пані Марія, вкінець змучена, сказала, що йде до дому і мусить цю ніч відпочити. Вечоріло. Помалу всі почали розходитись. Я лишилась вдвох з дружиною Олеся. Вона все метушилась, все клопоталась і я відчувала, що як вона лишить це, то зразу ж впаде знесилена горем. Вже як було зовсім пізно я умовила її лягти. Мертвий Олесь лежав на другім ліжку в цій самій кімнаті. Щоб Вірі Антонівні не було так тяжко, я перейшла з канапи до неї на ліжко і погасила електрику. Лишилось лише світло від двох свічечок, що горіли біля Олеся. Вони миготіли, освітлюючи кавалок кімнати і темний образ Матері Божої з немовлям, старовинний образ, котрий Віра Антонівна привезла ще з України. Відчувалось в кімнаті щось урочисте. Здаволсь, що Олесь все чує, про що ми говоримо. Що він все бачить через замкнені повіки. І зовсім не було страшно. Віра Антонівна журилась, як її син, Олег,*) переживе смерть батька. Як йому буде тяжко, бідоласі. Бідна, вона ще тоді не знала, що син про це вже не довідається! В останні тижні життя Олеся вона рідко згадувала Олега, мабуть тому, що коли в родині хтось хворий, то вся увага буває звернена тільки на нього. Якби вона знала правду?!

Тихим голосом Віра Антонівна почала мені оповідати про те, що було колись давно, ще як вона й Олександер Іванович були молоді.

(Кінець буде).

*) Олег Кандиба був замордований Гештапом в концентраційному таборі Саксенгавзені.

ЖОВТЕНЬ — МІСЯЦЬ ДОПЛАТ ДО ПЕРЕДПЛАТИ І ПРЕСОВОГО ФОНДУ „СВОБОДИ“!

ДОПОМОЖІТЬ „СВОБОДІ” РАЗ В РОЦІ, ЩОБ ВОНА МОГЛА ДОПОМАГАТИ ВАМ НА КОЖНОМУ КРОЦІ! ВИШЛІТЬ НЕГАЙНО СВОЮ ДОПЛАТУ ДО ПЕРЕДПЛАТИ І СВОЮ ЩЕДРУ ЖЕРТВУ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД!

Федір Дудко.

ВОРОГ СЕРЕД НАС

Уже старим народам була добре відома життева істина, що чим більша внутрішня з'єднаність у громадянстві, тим воно відпорніще на діяння зовнішніх сил. Римські школярі вивчували на память заповіт одного батька, що взивав своїх синів перед смертю до едности й експериментував перед ними силу цієї едности на снопі соломи: одна стеблина легко ломиться, кілька — лише гнуться, а цілий сніп не піддається не тільки зламанню, а навіть зігнуттю.

Не можемо сказати, щоб ми не знали цієї істини. Нас також змалечку привчали скрізь — в школі, в церкві, в родині, в літературі — до зрозуміння сили едности. Кооперативне наше гасло: „В едности — сила” давно прокричало всім нам вуха, і ми певні, що не знайдемо серед нас ані одного, хто б це значення едности заперечував. Ну, а чи багато знайдемоз поміж нас таких, які б тої едности трималися в житті?

Доки ми через свою оспалість перебували в стані, коли ворогові здавалося, що нас уже нема і бути не може, його увага була спрямована де-інде, поза нами. Але з моментом, коли через активність діючих серед нас живих сил ми пробудилися з віковічного сну, ворог усю свою увагу вввернув на те, щоб цю нашу живу внутрішню силу вбити. Випробованою в віках Макіявелівською зброєю: “Divide et impera!” (Розділюй і володарюй!) він почав розкладати нас із середини. Спроби поділу нас на східняків і західняків, а безпосередньо за цим на православних і греко-католиків, дали блискучі висліди. Ми розбилися на два ворожі табори і, роз'юшені ненавистю, як дикі самці-сернюки молодою кров'ю на весні, кинулися на смертоносний герц. Те, що в інших умовах коштувало б ворогові великих зусиль і ще більших грошових видатків на утримування серед нас скритих провокаторів і під'юджувачів, ми безкоштовно пророблювали власними силами, залюбки ллючи воду на його млин і заощаджуючи йому „гадючі фонди”. Ми завзято воювали один з одним, а ворог, посміхаючись, дивився збоку на нас і задоволено потирав руки.

Підбадьорений першими успіхами, почав він безконечно нас ділити на уенерівців і гетьманців, мельниківців і бандерівців, еміґрантів-петлюрівських і еміґрантів новітніх, „галішменів” і „придрипанців”, карпато-росів і мадяронів, „щирих хахлов” і „українців по формі, а великоросів по змісту” і т. д., і т. д. Не згадуємо вже про тих наших топоголових, що, сидячі самі під американським небом, накидуються мокрим рядном на свіжоприбулих, або на „китайців”, як вони їх називають, чому, мовляв, вони сюди приїхали. В останньому часі почав ще дехто культивувати антаґонізм між новою українською іміграцією в Америці і старою.

Сталося так, що кожен із нас у кожному іншому українцеві, що не ходить до одної з нами церкви, або не належить до нашої партії, або походить з іншого загуминку, вбачає кровного ворога. Ми можемо приязно розмовляти з чужинцями, навіть із ноторичним нашим ворогом, але ні в якому разі не з своїм братом-українцем, якщо він не одної з нами масти.

Чи до подумання це в іншому національному середовищі? Чи прийде до голови німцеві запитати другого німця, до якої церкви він ходить — до протестантської, католицької чи православної, або звідки походить — із Саксонії, Австрії чи з німецьких кольоній на сході, щоб потім витягнути з цього відповідні, консеквенції? У братерських відносинах німця до німця децидує одно: німецьке походження. Ще в більшій мірі помічаємо це серед жидів. Не говоримо вже про американців, у яких не тільки церковна чи партійна приналежність, а навіть приналежність національна ніякої ролі не відограє. Чи не читаємо в газетах про те, як після гарячих дискусій у парляменті два лідери діяметрально протилежних політичних напрямків в Англії — Етлі й Чорчил сідають в одно авто й ідуть додому, розмовляючи про погоду? Чи так давно кандидат на пост американського президента від партії республиканців Дюї негайно склав свої ґратуляції демократові Труманові після того, як довідався про свою поразку на виборах? А чи до подумання у нас, щоб десь на якихось зборах сидів мельниківець із скалком одного з ним угрупування бандерівцем, або навпаки? Чи бачимо ми нашого православного священика в приятельській розмові з священиком греко - католицьким або з українським евангелицьким пастором? Чому це можливо в інших, а неможливо в нас?

Бо почуття національної гідности інших народів не допускає культивування серед них внутрішніх антагонізмів. Бо вони свідомі того, що все, що розкладає їх з середини чи ззовні, є зло, і що всякий, хто це робить — є їхній національний ворог.

Але на роз'єднуванні себе на ворожі політичні, релігійні чи регіональні групи справа у нас не кінчається. Ми мусимо ще на невидимий поштовх чиєсь вправної режисерської руки, роз'єднувати себе також на пункті чисто культурному: на пункті мови („східницька мова”, „галицька мова”), на ті геральдики („сине-жовтий” чи „жовто-синій” прапор, хоч раз і назавжди ще в 1918 р. ухвалений законом прапор жовто-блакитний), на пункті правописному, на пункті державного герба (з мечем, з хрестом, бо-знає з чим), на пункті національного гимну і т. д.

Самі себе жеремо, як спіймані раки в путні, самі себе ослаблюємо, самі себе зневажаємо, самі себе осмішуємо і в своїх, і в чужих очах. Найбільшою нашою приємністю є не викрити серед себе ворога, а застромити рідному братові ножа під лопатки та ще й кілька разів там його повернути. Чи не чуємо про безконечні серед нас доноси одного на одого перед чужою владою? Чи не заповнюються цілі шпальти наших газет виліттям брудних помиїв одної партії на голову другої, немов би не було на світі інших цікавіших і кориснiших тем для читача? Чи вже скінчилися серед нас револьверові скритовбивчі розмови із-за рогу з своїми політичними противниками?

Не знаємо, якими новими поділами збагатить нас дбайливий ворог і яких нових метод внутрішньої боротьби нас навчить, але мусимо нарешті констатувати одно: ворог, що підточує нашу національну едність і нашу національну солідарність, є серед нас і вже, здається, крайній час покласти кінець його ганебній роботі. Бо коли ми цього не зробимо тепер, то всі наші національні надбання останніх 30-ти років, про які ми писали в двох попередніх статтях, остаточно розтратимо й опинимося в стані, в якому були підчас страшного нашого національного занепаду. Ворог серед нас і з ним треба звести рішучу боротьбу.

Ворога укритого, свідомого своєї підривної роботи серед нас, навіть не берімо на себе труду шукати. Він добре замаскований. Але він перестане бути шкідливим і небезпечним для нас з моментом, коли всі ті, кого він підюджує, ті несвідомі його пособники, що повною парою своєї оспалости й приголомшення національної свідомости робляться мимовільними його співпрацівниками і добровільними агентами, коли всі вони перестануть слухатись його підшептів. Шукаючи за ворогом довкола себе, пошукаймо за ним серед нас самих. Цих „убогих духом”, наївних жертв ворожої провокації, певних своєї непомильности й свого глибокого патріотизму, знаходимо серед нас на кожному кроці.

Живемо в умовах справжнього, не большевицького демократизму, де всякі постанови є виявом волі більшости. Кожному вільно належати до тої чи іншої партії, але хто не підлягає цій волі більшости, хто виломлюється з загальнонаціональної дисципліни, хто не хоче чути про об'єднання, а намагається відокремити себе від решти спільноти „блискучим” чи менш блискучим маніфестом, той є сектант, сепаратист, відщепенець, прихильник такої фатальної в недалекому нашому минулому отаманії й українського Гуляй-Поля. Цих сепаратистів треба стерегтися і вилучувати їх поза скобки нашого національного життя. Бо той, хто відокремлюється від нації, тим самим перестає бути належним до нації.

Лише цим способом ми закріпимо свою національну едність і очистимося від скверни, що, як шашель дерево, підточує нашу національну силу. Доки не зробимо цього, доти не тільки не наблизимо себе до нашого національного ідеалу, а й розтратимо те, що до цього часу набули. Скорочення нашої близькости до заповітної мети стоїть у прямій залежности від нашої внутрішньої зорганізованости та від нашої активности у виборенні свого ідеалу.

Лишається ще вказати на конкретні наші завдання в умовах сьогоднішнього еміґраційного життя. Цьому присвятимо ще одну, останню нашу статтю.

Чи можливий внутрішній переворот в СССР?

(Докінчення зі стор. 2-гої)

Незлічені жертви героїчного спротиву.

В 1930 році на Україні відбулося два голосні судові процеси над підпільними організаціями СВУ (Спілка Визволення України) і СУМ (Спілка Української Молоді). Ці організації, що їх викрили агенти МВБ, були обвинувачені в змові ліквідації комуністичного товалітаризму на Україні. Тоді тисячі найвидатніших людей України — академіків, професорів, агрономів, педагогів і ін. було розстріляно. Я можу назвати багато іхніх імен. Так само було знищено найталановитішу, найактивнішу частину українського студентства по всіх університетах України. Їх названо було, як звичайно, українськими націоналістами. Сотні тисяч українців, старших і молодших, що й не мали будь якого відношення до змови, поїхали тоді за гратами на Сибір, родини їхні вислано було до Казакстану безповоротно. Так було зліквідовано спробу перевороту на Україні в 1930 році.

В 1933 році покінчили життя самогубством: член Політбюра ВКП Микола Скрипник і один з найвизначніших українських письменників — комуніст — Микола Хвильовий — обидва були колись полум'яними борцями за комуністичну революцію. Їх було обвинувачено в намірі відірвати Україну від Москви. Негайно після цієї події було заарештовано і розстріляно, або вислано на Сибір тисячі відповідальних урядовців на Україні, щоб вирвати з коренем будьяку дальшу спробу внутрішнього перевороту.

Пізніше, 1934 року, після вбивства Кірова, (керівник ленінградських комуністів) зорганізовано самим же МВБ з провокаційною метою, в Києві (столиця України) було розстріляно без суду 28 найвизначніших письменників і діячів української культури. Їх обвинувачували в тому, що вони намагалися повалити комуністичну владу на Україні. Одночасно з тим, знову було проведено масові арешти по всьому СССР.

Найбільш реальною спробою перевороту треба вважати спробу, що її очолював маршал Тухачевський в 1937 році. Плян Тухачевського — начальника штабу червоної армії — був такий: в день народження Тухачевського було запрошено до Кремля кільканадцять найвищих старшин червоної армії. З ними Тухачевський був у змові. Ці військовики, під час бенкету, мали заарештувати Сталіна і Політбюро. В цей час комендант московського гарнізону Петровский мав оточити Кремль, заарештувати керівних службовців таємної поліції і оголосити по радіо про ліквідацію комуністичного тоталітаризму. Змову було викрито незадовго перед її реалізацією. Тухачевського й інших змовників негайно, після короткого закритого суду, було розстріляно, а вже після того, було розстріляно і заслано до Сибіру сотні тисяч старших і молодших офіцерів червоної армії. Не може бути сумніву, що населення СССР з великою радістю зустріло б звістку про ліквідацію деспотичного режиму московського Політбюро. Його могла б захищати тільки частина війська МВБ і невелика частина членів комуністичної партії. Парадоксально, але факт!

Після ліквідації змови Тухачевського, Політбюро ще більше посилило апарат МВБ, що придушує в зародкові всі сили, які могли б організувати повалення комуністичної диктатури в СССР.

Внутрішній переворот в СССР неможливий.

Знаючи добре ту систему внутрішнього шпигунства й терору, що панує по той бік залізної куртини, я вважаю, що внутрішній переворот в СССР є неможливийш особливо в мирний час. І думаю, що леґенду про можливість такого перевороту в СССР поширює в Новому світі не хто інший, як агентура 5-тої колони. Поширює вона її для того, щоб приспати увагу Західних демократій до великої небезпеки, що готується тепер, повним ходом, скрізь там, де діють накази Москви. З того ж джерела, на мою думку, походять і заспокоюючі інформації про те, що СССР матиме атомову бомбу не раніше, як за 5 років.

Світова комуністична агресія, що діє скрізь за єдиним наказом Москви, в наступі є більш небезпечною, ніж її уявляє багато людей по цей бік океану.

Англо-Саксонський світ мусить бути пильнішим до тої небезпеки, бо може прийти час, коли пізно буде боротися з нею зовні і всередині.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ”

Жертви, надіслані на цю ціль, як теж добровільну доплату до передплати „Свободи”, потверджуємо з подякою проголошенням в цій рубриці.

Ліста: ч. 6.

Відділ:		Жертва:
	Володимир Коник	$ 5.00
	Микола Сулима	5.00
	Ярослав Містерман	4.00
	Андрій Матвіїшин	3.00
	Аполлон Трембовецький,	3.00
	Стефан Головатий	3.00
	Мисько Степан	2.00
	Михайло Ґреґор	2.00
	Роман Коцик	2.00
	Frank Prystaz	5.00
	Олександер Бойчук	2.00
	Тома Бавай	2.00
	Скоропис Олексій	1.00
	Святослав Бучак	1.00
	Микола Макар	1.00
	Петро Сороколіт	1.00
25	Іван Козак	3.00
28	Ілько Чуба	2.00
55	Михайло Нагорський	2.00
55	Михайло Ґлова	2.00
55	Ільницький Володимир	1.00
57	Роман Бабяк	3.00
57	Ф. Шершунович	2.00
63	Марцел Опалка	2.00
66	Тимко Щербатий	2.00
70	Юрій Сидор	5.00
91	Семен Кутюк	2.00
91	Стефан Солончак	2.00
91	Григорій Лозик	2.00
108	Стефан Якимів	1.00
122	Павлина Маршалек	2.00
130	Joseph & Sophie Breius	4.00
138	Петро Галун	2.00
158	Григорій Цвекало	2.00
170	Петро Левицький	2.00
172	Пандрик Василь	2.00
176	Семків Микита	2.00
179	Михайло Кульчицький	6.00
179	Микола Парк	4.00
182	Григорій Яськів	2.00
189	Іван Харамбура	2.00
194	Була Михайло	3.00
202	А. Ґалан	2.00
203	Скрипчук Ірина	2.00
206	Околіта Олекса	2.00
211	Павло Тіцький	2.00
211	Кирило Наконечний	1.00
221	Іван Куц	3.00
221	Антін Марцінковський	2.00
238	Данило Селінський	2.00
239	Nechepor George	1.00
246	Лука Москалик	2.00
292	Василь Липак	2.00
293	Василь Чоподайло	2.00
296	Катерина Чушак	2.00
308	Семен Коробій	1.00
312	Олекса Гуцал	2.00
320	Григорій Шулька	3.00
331	Ільків Василь	2.00
361	Анна Медвідь	3.00
383	Іван Грозінський, ст.	2.00
471	Анастазія Демкович	2.00
476	Іван Ґрех	2.00
477	Віктор Іваніцький	1.00

ЧОГО ВОНИ ХОЧУТЬ?

Перед нами лежить розкішно видана на дорогому папері книга: „Ал. П. Буров: „Тяжко мне, тяжко без сталинградовой России”. Видана та книга в Лейдені в Голандії, в мові російській, французькій і голяндській. Автор її, Ал. П. Буров — один із представників російської білої еміґрації. В книзі помістив він поему під вище наведеним заголовком. Не торкаючись справ поезії зацитуємо тільки одне місце з поеми, яке висловлює задушевні бажання і автора, і великої частини російської еміґрації.

Моя родина — 200 миллионов россиян...
Всероссийские народи
Суровые былые отныне
позабудут годи,
И коленопреклоненно
помолившись,
И трое суток попостившись,
Только у Господа одного
они совета спросят.
И скипетр, и бармы Мономаха, и царскую корону
Генералиссимуса возлюбленного принять упросять...
Бить ныньче одному
Сталину царем!

Далі автор розповідає про те, що „великодушний, милосердний цар простить наші гріхи (февральские заблуждения)” і:

Широкий царский манифест
издаст
И с монаршею любовью и
добротой
Зачеркнет он старое,
И призовет он детей своих
домой.

Хтось може сказати: якийсь дурень написав, а ви це раді б прикласти до всієї російської еміґрації. Тим то й річ, що Ал. П. Буров не один, не самотній, і таких як він — багато тисяч. У Парижі в 1946 р. вони навіть заклали окрему організацію — союз советських патріотів, яка видавала власну російську газету і мала понад 7 тисяч членів — у тому багато стовпів білої еміґрації з генералами колишньої царської армії включно. Поема Бурова — як не можна краще — розкриває задушевні бажання тих, які уроїли собі, що вони також репрезентують „200 міліонів россіян”.

ЗВЕРНЕННЯ УСХС.

ДО УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, УСТАНОВ І ГРОМАДЯН В ЕВРОПІ ТА ЗА ОКЕАНОМ

Українська Санітарно-Харитативна Служба, що продовжує традицію і працю Українського Червоного Хреста з часу Української Самостійної Держави і тепер діє під протекторатом і опікою Апостольського Візитатора греко-католицької Церкви для українців у Західній Европі і Української Автокефальної Православної Церкви на еміґрації, як ділова, громадська, аполітична організація для охорони фізичного і морального здоров'я українських громадян без різниці їх суспільного становища, віровизнання, політичного переконання і територіяльного походження, — находиться в дуже важкому матеріяльному становищі. Широкі лави фізично здорових і господарсько сильних наших громадян покинули, або наставлені покинути територію Німеччини. Зростаюче з дня на день безробітття в Німеччині кидає на вулицю кожного дня щораз то нові гурти. Лави потребуючих помочі не то що не маліють, але, навпаки, відносно зростають. У зв'язку з припинюванням праці IPO залишиться в Німеччині не менше 20,000 хворих, інвалідів, вдів і сиріт, немічних старців та інших непрацездатних (враз з їхніми родинами), якими опікувалася і на майбутнє мусить опікуватися Українська Санітарно-Харитативна Служба. Нажаль грошеві вплиunion і впливи в натурі до УСХС мінімальні.

„Ніхто нам не поможе, крім нас самих".

Якщо ми всі без винятку маємо моральне право домагатися від чужих чинників, щоби нам помагали, то, тим більше, маємо обов'язок самі пам'ятати про наших найбідніших, помагати їм та піддержувати морально і матеріяльно УСХС у координованні і реалізованні почесних гуманітарних завдань.

Як у попередніх роках, так і цього року в листопаді УСХС переводить збіркову акцію листами в Европі і за океаном через своїх уповноважених.

УСХС звертається з закликом до всіх українських установ, організацій і громадян, щоби вони її у тій акції піддержали та прийшли з матеріяльною поміччю в її зусиллях.

Сповнім наш християнський і національний обов'язок!

За Головну Управу УСХС:

Проф. д-р Мірчук, голова

Д-р Карабай Я., заст. голови

Мр. Лозинський Е., секретар.

Sanitär- und Charitas-Dienst
München 2, Dachauerstrasse 9/2
Tel. 72558

Нові іміґранти

Українці, що приїжджають старанням ЗУАДКомітету кораблем „Дженерал Блек" до порту в Ню Йорку дня 19-го жовтня:

Чиляк Микола, Дарія, Ліда; Даниленко Дмитро, Марія, Володимир, Ліда; Кондратюк Іван; Лемішко Микола; Лозинський Тарас, Марія, Яромир; Мандибур Анна, Осипа, Михайло; Мелько Володимир; Морочко Іван; Музика Володимир; Шимків Іван, Володимир, Євдокія; Омелян Григорій, Марія, Анатолій; Петічний Ярослав, Дарія, Христина; Струк Марія; Вовкодав Михайло; Березюк Петро, Стефанія, Віра; Цикало Григорій, Маланка, Володимир, Катерина, Галина; Даниляк Микола, Анастазія, Марія; Долинський Василь, Дуся, Іван, Ніна, Олександра, Надія; Дребич Михайло, Люба, Юрко; Федчун Микола, Татяна, Віктор; Галько Микола, Тереса; Ярмолич Іван, Марія, Василь, Анатолій; Карпяк Михайло, Катерина, Марія; Карпів Петро, Галина, Татяна; Карий Володимир, Анна; Крайно Франьо, Віра, Денеля, Віктор; Кулинич Микола; Шушник василь, Анна, Марія; Матазин Василь, Анастазія, Ерика, Микола; Муцин Петро, Катерина, Стефанія, Ольга, Анна, Наталія; Полішук Володимир, Параскевія, Орест; Предвічний Андрій, Матря, Василь, Микола; Романюк Вікторія, Володимир; Соходько Семен, Федора; Шекерик Дмитро, Параскевія, Катерина, Петро; Сливар Анна, Марія; Шебян Олександер, Ольга; Ваповський Михайло, Ммілія, Анна, Степан; Величко Петро, Анна, Віталій; Венґер Володимир, Текля, Маріян, Богдан, Ігор; Ворона Роман, Марія, Ніна, Велентин, Петро, Анна, Олександер, Роман; Винарчик Дмитро, Параска, Іван; Заполюх Іван, Катерина, Леся, Андрій; Андрик Микола, Стефанія, Ірина, Анізія; Ганицький Володимир, Анна, Мирон, Маріон; Голинська Емілія; Голинський Володимир, Юлія, Ольга; Когут Михайло, Параска, Текля, Марія; Кульчицький Іван, Анастазія, Мирослав; Кветкавскас Пранас, Урсиля, Анґелія; Матвій Роман, Ксеня, Марія; Мельничук Петро, Павлина, Іванна.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Успіх нашого мистця.

Цього року, серед тисячів наших скитальців, що прибули до Злучених Держав, приїхала до нас зо скитальщини теж і низка визначних мистців і мистецьких колективів. Побіч репрезентативних груп із різних родів мистецтва, як драматичний театр, опера, хор, капеля бандуристів — прибула в останні часи на американську землю знаменита представниця балетного мистецтва — пані Валентина Переяславець, зірка українського балету, широковідома пріма-балеріна столичних театрів опери і балету України, Києва, й Львова.

Незабутні образи, створені нею в балетах, як напр. Лілея, Лебедине Озеро, Зачарована красуня, Бахчисарайський фонтан, корсар, і багато інших були цінені критикою і публикою Східної і Західної України і принесли і їй славу одної із передових мистців українського балету. Львовяни до сьогодні згадують зі захопленням незабутню „Сольвейґ" у виконанні В. Переяславець, у балеті „Пер Ґінт" на сцені оперного театру у Львові.

Переїхавши на еміґрацію, В. Переяславець зорганізувала Балетну Школу в українськім таборі в Інґольштаті, а пізніше в Мюнхені в Фраймані і Функ-касарні. Виступи її Школи в наших таборах, а особливо виступ Школи на Тижні Української Культури в квітні 1948 р. — влаштованім заходами ЗУАДКомітету і ЦПУЕ — здобули признання нашої й чужинецької (особливо американської) публики.

Прибувши до Америки п-ні В. Переяславець постановила продовжувати свою працю на полі балетного мистецтва й зорганізувати Балетну Школу В між часі нашу пріма-балеріну запрошено на педагога до найбільшої американської балетної школи, до Карнеґі Гол у Ню Йорку, і пані В. Переяславець вже веде лекції в клясі балету тої відомої школи. Показується, що американці вміли належно оцінити визначного представника нашого мистецтва. Пані В. Переяславець не покинула думки передати свій досвід зокрема нашій молоді і виховати українські молоді таланти балету. Тому рішила відкрити Балетну Школу у Ню Йорку. У школі, яка буде відкрита, діти американських українців і новоприбувших скитальців могтимуть учитися українського народного і класичного танку, вдержуючи нашу мистецьку традицію. Для дітей незаможних скитальців оплата за навчання буде знижена.

Ми зі своєї сторони можемо тільки привітати українську балеріну з її успіхами та побажати їй дальших успіхів в новій Українській Балетній Школі.

Прихильник Балетного Мистецтва.

Члени Комітету за поновний вибір губернатором теперішнього губернатора стейту Ню Джерзі, Алфреда Е. Дрискол, на вечері в готелі Ессекс, Нюарк, Н. Дж., дня 4. жовтня ц. р. Сидять зліва направо: п-ні Дрискол, губернатор Дрискол, п-ні Романишин, п-ні Леськів. Стоять: Д. Галичин, К. Лесюк, адв. І. Романишин, М. Леськів, С. Дембицький і Е. Рогач.

НОВІ ГАЗЕТИ В КАНАДІ.

Торонто, Онт., Канада. — З днем 8. жовтня почала тут виходити **„Наша Мета — український національний часопис"** — як згадано в заголовку на другій сторінці. Є це тижневик, редаґований комітетом без подання імені редактора. Передплата на рік $2.75. Адреса: "Our Aim," 17 Wellesley St. East, Toronto, Ont., Canada. Зі змісту слідно, що це католицький часопис. Замість вступної редакційної статті поміщене „Слово Преосв. Кир Ізидора" з приводу оснування видавництва. У слові говориться про значення преси і про різницю між доброю й злою пресою.

З днем 1. жовтня відновлено в Торонто видавництво часопису **„Бєларускі Еміґрант"** як орган білоруської громади. Його редакція міститься при 470 Queen St., West, Toronto, Ont., Canada. Виходить тимчасово як місячник за ціну $2 на рік. Редактор К. Акула, редагує колеґія. У комунікаті ч. І Білоруського Видавничого Фонду поміщенім в виданні з 1. жовтня (має число 9, а рік II), міститься зазив до білорусинів підтримати це видавництво.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

О. Р., Бріджпорт, Конн. — Обидві сторони мали нагоду сказати своє слово і на тому треба закінчити. Інакше „спростуванням" не буде кінця. Треба старатись такі речі полагоджувати між собою, у відділі, в своїй хаті.

Д. К., Ню Йорк, Н. Й. — У виказі Негайної Помочі додати: п. Стефанів, жертва $2.00.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 10. жовтня 1949 р. помер у 73. році життя

МИХАЙЛО ГОЙДА,

довголітний член Тов. Запорозька Січ, від. 155 У. Н. Союзу в Перт Амбой, Н. Дж.

Покійний родився в селі Дулібы, повіт Бібрка, Галичина. До Союзу вступив 1924 р. Був добрим членом і щирим жертводавцем. Оставив у великім смутку дружину Катерину, синів Йосифа, Івана і Миколу з дружинами, доньки Марію, Марґарету і Софію з мужами.

Похорон при участи родини і кревних та членів Тов. Січ, відбувся 13. жовтня до укр. катол. церкви Пр. Діви Марії і на гр. катол. цвинтар в Перт Амбой. — В. Й. П.!

М. Чумер, секр.

Дня 9. жовтня 1949 р. помер у 83. році життя

ПАВЛО КУПЧЕВИЧ,

член Тов. ім. Івана Франка, від. 334 У. Н. Союзу

Покійний походив з села Монастириська, пов. Бучач, Західна Україна. Полишив у смутку дві дочки подр. Броніслава Гречковська і Клементина Волянська, та сина Йосифа, 5 внуків і 4 правнуки.

Похорон відбувся 13. жовтня з погребового заведення при участи родини, членів і знайомих до пр. церкви св. Володимира, а відтак на цвинтар Бруклин Гайтс. — В. Й. П.!

С. Морозович, секр.

ПОДЯКА

Отсим складаємо щиро-сердечну подяку Вп. П. Варварі, Теодорові, Володимиру й Остапові Олійникам в Ню Йорку, новим іміґрантам, які сприяли нам в приїзді до вільної Америки, зустріли нас по-братерському, дали приют в своїй хаті й полегшили нам перші кроки на новій землі. — Дякуємо також п. Малині в Ню Йорку за підписання паперів і матеріяльну поміч. — Нехай Всевишний нагородить Вас здоровлям і пошле Вам щастя на новій землі за оказану поміч сиротам.

Валентина і Леся Павлові.

ПОДЯКА

Отсим почуваємось до милого обовязку висловити щиру подяку **Вш. Панові Інж. Миронові Липкалюкові** з Родиною за уможливлення приїзду до Америки та зокрема за сердечне прийняття та опіку включно з допомогою у винайденні праці.

Інж. Євген Гринишин з дружиною
Інж. Павло Білосюк.

ПОДЯКА

Вп. Панству **Йосифові і Ксені Приймакам** з Балтімор (Меріленд), за ласкаве виставлення афідевіту і ашурансу та за безінтересовне перетримання нас через три місяці у своєму домі і щиро-українську гостинність, яку показали нам в тому часі — складаємо щиро-сердечне спасибі! Нехай Всевишний стократно винагородить Вам за Ваше добре, правдиво-українське серце та за Вашу поміч, яку Ви подали нам, спроваджуючи нас до Америки і в перших, найприкріших хвилинах на американській вже землі.

Петро і Ярослава Каролщини.

ПОДЯКА

Не маючи можности, покищо, в іншій формі сплатити довг вдячности нашому краянові, п. **ТЕОДОРОВІ СКУПОВСЬКОМУ**, хочемо цею дорогою зложити йому найсердечнішу подяку за все добро, яке виявив нам в часі нашого побуту в Австрії. Він допоміг нам матеріяльно і морально на скитальщині та допоміг нам приїхати до цеї країни, де ми знову найшли дальшу опіку, справжню українську гостинність, родинну теплоту і готовість допомогти у всіх трудноцах.

Рівнож складаємо щиру подяку пані **СОФІЇ ПРОНИШИН**, яка виявила нам не меншу гостинність. Цеї щирої братерської допомоги ми ніколи не забудемо.

Рівнож складаємо подяку Панству **МОРОЗАМ**, які також в наших клопотах підтримували нас на дусі та рівнож старались нам допомогти.

Родина Бабії.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

БАЙОН, Н. ДЖ. — Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 281, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в пятницю, 21. жовтня, точно в год. 8. ввечір, в У. Н. Домі, 33-35 Вест 19 вул. Просимо прийти на означений час. Маємо дуже важні справи до полагодження. — І. Довгань, предс.; С. Кебало, кас.; Л. Вачинський, секр.

ПОШУКУВАННЯ

СТЕФАН і ЕМІЛІЯ ДУМСЬКІ пошукують **АНДРІЯ ОКІПНОГО і МИКОЛУ ДВОРСЬКОГО** з с. Гнилавода, пов. Підгайці. Хто про них знає, або вони самі, хай голосяться:

ST. MARY'S ASSUPTION CHURCH
c/o Rev. Malaniak
24 E. 25th Street, Bayonne, N. J.

ІВАНЕВИЧ МИХАЙЛО, син Григорія і Анни, пошукує тітку і вуйка **ІВАНЕВИЧІВ**, та його сусіда **СТОДОЛЬНИЙ** зі села Волиця, Великі Мости, Галичина. Хто про них знає, або вони сами, прошу писати на адресу:

ІВАН КУСИ
12 Harrison Street,
Morristown, N. J.

ВОЛОДИМИРА СМИК, дочка о. Якова Заяця, пошукує стрия **ЙОСИФА ЗАЯЦЯ**, котрий був дяком і дириґентом хору в Ню Йорку або в Клівленді. У нього було дві дочки. Хто про нього знає, або він самий, прошу писати на таку адресу:

ІВАН КУСИ
12 Harrison Street,
Morristown, N. J.

Пошукую односельчан **ПЕТРА,, ЯРОСЛАВА і СОФІЮ ГОДОВАНЕЦЬ**, котрі приїхали 10. жовтня до Ню Йорку, і **ІВАНИШИНІВ ВАСИЛЯ, КАТЕРИНУ і ДАРІЮ** зі села Камянка велика, повіт Коломия. Голоситись на адресу:

СОФІЯ РОМАНКО
(з дому Мусійчук)
7536 Champlain Avenue,
Chicago 19, Ill.

АННА ЯРЕМКО пошукує свого сина **ДМИТРА ЯРЕМКО** зі села Гермаківка, повіт Борщів, Галичина. Хто про него знає, або він сам, прошу зголоситися на адресу:

OLENCHENKO T., c/o F. E.
Wlaver Kanawha County,
Quick, W. Va.

АНАТОЛЬ ВАЛЮХ
подай свою адресу.
ВОЛОДИМИР ПОПАДЮК,
2624 W. Rice Street
Chicago 22, Ill.

Пошукую брата мосї мами **СТЕПАНА ДОЛИНЕВИЧА** з Лісків коло Збаража, який виїхав до Америки по першій світовій війні. Хто про него знає, або він сам, прошу зголоситись до **МИХАЙЛА РОМАНЧУК** з села Базаринець Зобрід, пов. Збараж, на адресу:

MICHAEL ROMANCHUK,
24 E. 25th St., Bayonne, N. J.

ТАРЗАН, ч. 2200. Шукає за людською добичею.

Коли Мімба підскочив, молодий і гнучкий олень відскочив набік.

Раз-у-раз цирковий лев утратив добичу, яку легко був би дістав Тікар.

Голодний і лютий унутрі з причини невдачі, Мімба пригадав собі, що ще є одна добича — а нею є чоловік.

Він повернув до містечка і тої ночі він засівся на краю джунглів.